

ærede Undervisningsminister en Tak for Forslaget om en fortsat Bevilling paa 400 Kr. til Forfatterinden Frøken Christine Reimer i Odense, men jeg vil meget henstille, om ikke denne Bevilling kunde blive noget forhøjet. Saa vidt jeg ved, har Frøken Reimer andraget om at faa Bevillingen sat op til 1 000 Kr. Skulde der ikke være Mulighed for en saa stor Forhøjelse, vilde jeg dog meget gerne henstille, at man satte Beløbet en Del op, f. Eks. til 800 Kr. Jeg ved, at Finansudvalget i Fjor stillede sig meget villigt overfor Frøken Reimer; der var, saa vidt jeg i alt Fald forstod det, nogenlunde Enstemmighed om, at man vilde gaa med til en Forhøjelse, og det skyldes, saa vidt jeg har kunnet forstaa, mere en Misforstaaelse end noget andet, at man ikke allerede i Fjor gik med til den Forhøjelse, som jeg her omtaler. Jeg vil meget indtrængende opfordre til at yde Frøken Reimer denne Forhøjelse; thi det forekommer mig, at hun i fuldt Maal har gjort sig fortjent dertil.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har under denne Forhandling holdt et tankevækkende, nationaløkonomisk Foredrag. Det ærede Medlem kom i Slutningen af sine Betragtninger ind paa Spørgsmaalet om Udvandring, og det lod, som om han fandt, at vi maatte gøre os fortrolige med Tanken om en større Udvandring. Det fandt han var selvfølgelig og noget, der ikke kunde gøres noget for at undgaa; i alt Fald lyttede jeg forgæves efter Anvisning fra det ærede Medlems Side paa, hvilke Foranstaltninger der kunde træffes her i Landet for at undgaa den stærke Udvandring, som han omtalte. Jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget forundret over denne Holdning i dette Spørgsmaal. Jeg ser nemlig saaledes paa det, at det styrker uvilkaarligt et Land at træffe de bedst mulige Foranstaltninger for at knytte sin Ungdom til sig; jo mere man er i Stand til at knytte sin Ungdom til sig, i jo større Grad vil man øge Produktiviteten og dermed Nationalformuen og Nationalrigdommen. Vort Lands Hovednæringsvej er Landbrug, og det vilde, synes jeg, være fornuftigt og naturligt, om man skabte saa læmpelige Vilkaar som muligt, for at den danske Ungdom kunde blive knyttet til den danske Jord, kunde blive sat i Stand til at drage ud og dyrke den danske Jord, noget, som netop den store Del af Ungdommen i Virkeligheden har mest Lyst til. Men af andre Grunde tvinges de som oftest ind til Byerne, kommer i Arbejdsløshed, og det ser tilsyneladende ud, som om der er Overbefolkning, og det ærede Medlem sagde,

at det var naturligt, at denne Overbefolkning vandrede ud af Landet. Hvis man skabte de Forhold, som jeg taler om, vilde Landet i hvert Fald undgaa at blive tappet for sin Ungdom og i Stedet faa den knyttet til Landbruget, hvad der efter min Mening nationaløkonomisk set vilde være til allerstørste Gavn for vort Land; der vilde da ikke blive større Udvandring end den, som den almindelige Udlængsel skabte, det vilde ikke være selve Forholdene, der fremtvang en Udvandring. Det er netop det, jeg synes er saa uheldigt, at selve Forholdene skal tvinge de unge til at rejse bort. Vi har fra vor Side mange Gange paapeget dette og krævet de fornødne Lovændringer, men fra de konservative Partiers Side har man ikke, i alt Fald ikke i tilstrækkelig Grad, været lydhør overfor vore Krav. Man har fra den Side stirret sig saa blind paa Ejendomsretsbegrebet, at man ikke har villet gaa med til Lovændringer med Ekspropriationsbestemmelser. Man henviser, naar dette Spørgsmaal forhandles, til, at Jorden kan købes i det aabne Marked, men man ved og maa vide, at i samme Øjeblik man gaar den Vej, vil Jordprisen stige i en saadan Grad, at alene dette vil umuliggøre, at man gaar den Vej, og blive en Hindring for at knytte Ungdommen til vort Land. Jeg tvivler ikke om, at de to Partier før eller senere af Forholdenes Magt vil blive tvunget til at gaa ind paa Tanken om Ekspropriation, som vi flere Gange har gjort gældende, fordi det vil vise sig uholdbart saaledes at lade Ungdommen vandre bort fra Landet i Stedet for at knytte den til vort Landbrug, og det vilde sikkert være klogt, om disse Partier hurtigst muligt vilde ændre deres Opfattelse, før der slaas adskilligt i Stykker. Jeg tror, at jo flere Borgere man er i Stand til at knytte til Landbruget, i desto højere Grad vil man være i Stand til at undgaa økonomiske Kriser, Sammenbrud som dem, vi har været Vidne til under og efter Krigen. Indtræder der endelig Kriser, vil vi lettere kunne overvinde dem, naar de flest mulige er knyttede til Landbruget.

Det har i den senere Tid i de konservative Partiers Presse og hos deres Talere svirret med Krav om Nedsættelse af Arbejdernes Lønninger og Afskaffelse af 8 Timers Arbejdsdagen. Naar man nu ved, at disse Partier altid beskylder Socialdemokratiet for at drive en ensidig Klassepolitik — for øvrigt en Misforstaaelse fra deres Side, Socialdemokratiet driver en Samfundspolitik, som ganske naturligt ifølge hele Sagens Karakter maa antage Klassekampens Præg, forsaa vidt som Politik